

Despărțirea de Marcel Dragomir

(Grigore Constantinescu – 10 martie 2015)

Neașteptata plecare din mijlocul nostru a compozitorului Marcel Dragomir este o veste care ne-a umbrit toate amintirile frumoase, primite de la el, ne-a cernit sufletele.

Artist a cărui șansă de fericire a fost Muzica, Marcel Dragomir ne-a însoțit de-a lungul multor ani cu nobilele sale gânduri transformate în cântece care ne dăinuie în inimă. L-am urmărit și prețuit cu fiecare succes aplaudat de toți iubitorii muzicii românești din ultimele decenii, fiecare dintre noi păstrează ca o taină frumoasele sale melodii, apreciind versurile alese, subiectele izvorâte din iubirea sa pentru oameni, clipele fericite pe care mari interpreți, poate în primul rând Angela Similea, principala tălmăcitoare a creațiilor sale, le-au dăruit contemporanilor. O personalitate de aleasă valoare îl dinstinge printre membri Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, printre semnificativele, performantele realizări din cadrul Radioului național. Colegii săi de generație cunosc mahnirea că, în ultimii ani, melodiile sale fuseseră ocolite de către cei ce răspund de relația cu marele public, în emisiuni de televiziune, radiofonice și manifestări publice, în favoarea unor lucrări care uită sensibilitatea și sentimentul sufletului românesc, slujit cu dragoste și devotament de Marcel Dragomir.

Momentul acestei despărțiri ne doare, căci suntem conștienți că nu i-am răsplătit harul, generozitatea ce i-a luminat viața, strălucirea succeselor pe care le-am îndrăgit. A fost un artist care stăruie prin vocația frumuseții, cu numele scris în Cartea de aur a culturii și artei naționale, prin care timpul trecutului, prezentului și viitorului se îngemănează, sub orizontul Binelui. Marcel Dragomir se întâlnește simbolic acum cu „Un albatru infinit”.